

Szám.

egyszer
apintata
rab való
Móricz,
közlen-
táv. A
udomás-
zerint a
sztésével
meg az
között
-e álto-
y-tere (s
es kéze
ti feren-
jár. —
a az. —

őbrentei

czimü

es ada-
ácsí.

ez.

eledvén,
maz elő-
jár, szí-
b meg-
e fenn-

0 kr.

0 kr.

0 kr.

ildésére
haszná-
Buda-
um-épü-

tala.

um épület.
n.

... EGY PILLANATRA MEGZAVARODOTT. (Lásd a 223. lapon.)

A SZÜRKE HÁZ.

— Elbeszélés számos képpel. —

AZ APA és a mama utra készültek, még pedig hosszabb utra, meszszire, mert a mama nagyon elbetegesedett és az orvos azt tanácsolta, hogy levegő változás végett utazzék el. Meg is tehettk, mert volt módjuk benne, de hát mégis volt egy kis baj, azaz hogy tulajdonképen nagy baj.

Az a baj pedig az volt, hogy míg a szülők oda járnak, mi legyen a gyermekekkel? A fővárosban laktak, kényelmes szép lakásban, és persze maradhattak volna otthon is a nevelőnővel, Matild kisasszonnyal. De hát mégis bajos volt. Matild kisasszony igen kedves, derék nevelőnő volt, szerette a gyermekeket, elbajoskodott velök szinte nagyon is sokat. Csak hogy ez aztán elég munka is volt neki, nem lehetett rá bízni még azt is, hogy a háztartásról gondoskodják és százféle apró bajjal vesződjenek. Különben is fiatal volt még, inkább félnék egy kicsit. Még az is kérdés, hogy egymagában, ha nem lesz ott az apa és mama, fog-e bírni a gyermekekkel?

Persze Krisztina miatt nem kellene aggódni. Krisztina tizenegy éves volt, igazi kedves, okos, szelid leányka. De bezzeg másféle volt az öcsse: Rudi. Már erre akárki is azt mondta volna, hogy valódi garabonczás diák. Az igaz, hogy minden istenadta reggel megfogadta: most már illedelmes, szófogadó, okos fiu lesz, a kire ugyan senkinek sem lesz panasza; de az is igaz, hogy ezzel a szép

szándékával minden istenadta nap siralmasan megbukott, mert épen az ellenkezőjét tette annak, amit reggel megfogadott, s mire beesteledett, rendesen szörnyen szánom-bánom kedvében volt.

A két nagyobbik testvér mellett volt aztán még két kisebbik, Szidike és Benczike. Ezek még olyan kicsinyek voltak, hogy bizonyosan csupa merő jó gyerekek lettek volna, ha csak a Krisztinka példája van előttük. De hát ott volt ám Rudi is, a ki nem csak maga csinált sok izgágát, hanem rosra csábitotta a kicsinyeket is. Mert nem afféle kellemetlen, vásott rosz fickó volt Rudi, a kit senki sem szeretett. Épen ellenkezőleg, nagyon vidám, ügyes fiu volt, bátor és leleményes, aki mindenre rá tudta bírni testvéreit. Ha egyszer Rudi mondott valamit, Szidike és Benczike okvetetlenül megtették. Követték hűségesen és azt már kérdezni sem kellett, előre is teljesen bizonyos volt, hogy ha Rudi valami rosz fát tett a tűzre, akkor Szidike és Benczike is benne vannak a pácban.

Matild kisasszony maga sem vállalkozott rá, hogy féken bírja tartani a négy gyermeket, kivált Rudit. Hiszen nehéz dolog volt ez még akkor is, mikor apáék otthon voltak. És ezért nem csekély gondot okozott a szülőknek: mi legyen a gyermekekkel?

Egy reggel azonban jutott valami apának az eszébe. Épen öltözködött, de úgy megtetszett neki a gondolat, hogy azon módon, a mint borotválkozott, beszappanozott arcczal nyitott be a másik szobába, hol a mama épen elkészült a kis Szidike öltöztetésével. A kis leány nem

is tudta megállani, hogy föl ne kaczagjon az apa furcsa ábrázatán.

— No, mit nevensz, kis buksi? szólt az apa.

— De mikor olyan fehér vagy apácska!

— Igaz' a! No, nem baj.

Aztán a mamához fordulva, mondá:

— Nincs már baj, kedvesem. Már tudom, hova küldjük a gyerekeket. Szinte boszankodom, hogy már régen nem jutott eszembe.

Már erre Szidike sem nevetett, hanem ugyan-csak fülelt és figyelt. Ez nagyon érdekelte őket, a gyerekeket is. Mert azt tudták, hogy apáék elutaznak és nekik is el kell menni valahová. De azt nem tudták, hová jutnak. Persze, mikor még a mama sem tudta! Most már meg fogja tudni.

— Pompás hely, jobbat nem is találhatnának, szólt az apa. Olyan egészséges hely, hogy párját kell keresni; ki fognak piro-sodni, megerősödnek és jó, gondos felügye-let alatt is lesznek.

— És hol lesz az? kérdé a mama.

— Az én kedves Teréz nénémnél.

— Hm! Az jó volna... de tudod, ott van közel a szürke ház...

— Annál jobb. Nagyon szeretném, ha még most is ugy volna, mint régen volt. Nem tudom, rég nem hallottam hírét. Kissé furcsa, az igaz, de Rudinak nagyon

jó lesz, ha oda jut iskolába. Nekem is javamra vált hajdan. Én legalább azt hiszem, hogy nem igen lehet senkinek valami nagy kifogása ellenem. Pedig hajdan ugyancsak volt!

A mama vidáman mosolygott, Szidike pedig látva, hogy ő reá nem igen ügyel-nek, gyorsan kiosont, hogy elmondja a többieknek a nagy ujságot, melyet megtudott. Legelőször is Benczikéhez sietett, mert ezzel volt legbizalmasabban, ők

ketten legjobban meg-értették egymást; ha-nem most az egyszer, mi tagadás benne, nagyon nehezen birták egymást megérteni. Mert Szidike hetedfél éves leányka létére, nem valami kitü-nően tudta megmagya-rázni, mit is hallott hát tulajdonképen; Ben-czike pedig, a ki egy egész esztendővel öre-gebb volt, nem tudott jól megérteni olyan dolgot, melyet rosszul mondtak el neki. De annyit aztán

együtt mégis kisütöttek, hogy az valami olyan hely, a hol valaki nagyon ránczba szedi Rudit, ami pedig nem lehet kelle-mes multság. El is tökélték, hogy ezen tul inkább Krisztinára hallgatnak, nehogy maguk is bajba kerüljenek.

Rudi észre is vette, hogy két hü követője kissé nyakaskodik. Vallatóra is fogta őket, de Szidike és Benczike nem akarták megvallani, milyen titok nyomja a szívöket. Rudi pedig aztán nem sokat

VALLATÓRA FOGTA ÖKET.

törődött vele, mert úgy hitte, hogy majd megtudja rövid idő alatt.

Harmadnapra megjött a levél Teréz nénitől és az apa fel is olvasta egy részét. A gyermekek is hallották és ugyancsak megörültek neki, mert megértették belőle, hogy Teréz néni igen szép kis falusi jószágon lakik, szívesen látja a négy gyermeket a nevelőnővel együtt, igéri is, hogy jól gondjukat viseli, csakogy... Itt az apa

abba hagyta az olvasást és oda adta a levelet a mamának. Pedig talán még valami érdekes volt benne. De már ebből a gyerekek nem tudtak meg semmit.

— Most hát, gyerekek, lássatok utána, hogy össze pakoljatok, szólt az apa. Holnapután indultok Matild kisasszonnyal. Szedjétek össze a holmitokat, amire szükségetek lehet.

— Kérdezzétek meg Matild kisasz-

... NAGY JÁTÉKBAN TALÁLTA ÖKET. (Lásd a 213. lapon.)

szonytól, ha valamiről nem tudjátok bizonyosan, vigyétek-e magatokkal vagy sem, szólt a mama.

A gyerekek megindultak, az apa pedig elégedetten mondá:

— Egészen meg vagyok elégedve, hogy a jó Teréz néni megteszi ezt a szíveséget. Ott nagyon jó helyen lesznek.

— Remélem magam is, szólt a mama. Csak egy az aggodalmam, hogy az a furcsa szomszédság, az a szürke ház...

— Pszt! inté az apa.

A mama elhallgatott és szavait nem is hallotta meg más, csak Rudi. Hanem Rudinak annál inkább szeget ütött ez a fejébe. Mi lehet az a szürke ház? Mi az a furcsa szomszédság? És miért van a mamának e miatt aggodalma?

Itt valami titok lappang. Az apa intett a mamának, hogy el ne árulja. De mit? Rudi szörnyű módon szeretett titkot kifürkészni s ennek is a nyitjára szeretett volna jutni.

Szidike és Benczike két nap óta sokat

suttogtak egymással, de Rudi eddig keveset törődött velök, kivéve mikor arról volt szó, hogy valami pajkos csinybe keverje bele őket. De most eszébe jutott, milyen titkos sugdosást vittek véghez. Hátha véletlenül tudnak valamit. Benyitott hozzájuk s nagy játékban találta őket (Lásd a képet a 212. lapon.) mert a kicsinyek nem bajlódtak a holmiok össze szedésével, ezt helyettök mások végezték.

— Mondjátok csak, hallottatok már ti valamit egy bizonyos *szürke házról*? támadt rájuk Rudi.

A két kis testvér szinte megrettent.

— I... igen... az ott van, a hol a Teréz néni... és iskola van benne, felelé Benczike.

— Iskola? Az nem lehet, attól nem aggódnék a mama. Aztán semmi közünk iskolához, mondta apa; szünidőnk lesz s aztán a nevelő is ki van fáradván, annak is kell egy kis pihenés.

— Nem tudtok semmit. Megyek Krisztinához, neki talán mondott a mama valamit, benne inkább szokott bizni.

Krisztinát a másik szobában nagy munkában találta. Nagy halom könyv volt szétrakva az asztalon, abban válogatott.

— Jó, hogy jössz, Rudi. Segíts egy kicsit, válogassuk ki, micsoda könyveket vigyünk magunkkal?

— Könyveket? Én ugyan nem viszek semmiféle könyvet, nem lesz ott arra szükségem.

— De Matild kisasszony azt mondta, hogy könyv is szükséges, hogy nem fogunk örökké játszhatni, szaladgálhatni, jól fog esni néha egy kis olvasgatás is, tanulgathatunk csak úgy időtöltésből.

— No még csak az kellene! Talán bizony azért megyek falura, hogy ott is

beüljek a szobába és gyötörjem az eszemet unalmas tanulással! Abból ugyan semmi sem lesz. Én ott az erdőben fogok járni, fára mászni, madarat fogni, csinállok hálót, horgot, aztán eljárrok halászni. Bizonyosan van ott valakinek puskája is, elmegyünk vadászni. Aztán fogok lovagolni, mert falun van ám sok szép tüzes paripa. Majd a legtüzebbet választom ki. Meglásd, milyen jól megtanulok lovagolni.

A MAMA KOMOLY BESZÉDET KEZDETT.
(Lásd a 214. lapon.)

No de most nem erről van szó, hanem arról, hogy rejlik ott valami titok is.

Krisztina nagyot nevetett.

— Az ám, modták már nekem is a kicsinyek. Hallottak apától valamit, amit nem értettek és mindjárt valami roppant titokra gondoltak. Talán te is arra vagy kíváncsi?

Rudi nagyon megröstellte, hogy egy sorba kerüljön a két kicsivel. És talán igaz is van Krisztinának, ha nevet rajta.

Hiszen szüleik gyakran beszélnek olyformán, hogy ők nem értik, de biz abban rendesen nincsen semmi titok, csakhogy a szülők nem tartják azt a dolgot a gyerekek elé valóznak. Abba is hagyta Rudi a titok fürkészését és inkább a holmija összepakolásához kezdett.

Másnap estére ezzel is elkészültek s utra készen álltak. Nyugtalanok voltak, nem tudták: örüljenek-e vagy busuljanak, mert a kedves jó szülőktől nehezökre esett a válás, de másrészt meg előre is nagyon örültek annak, hogy kijutnak a vidékre, új tájra, a hol még nem voltak s a hol sok kellemes multság vár reájok.

Nyugtalan volt a mama is, csakhogy egészen más okból. Magához hivatta Krisztinát és sokáig komolyan beszélgetett vele: végül ezt mondá:

— Remélem, kedves leányom, megértettél. Bizom benned, mert tudom, hogy okos, jó gyermek vagy. Matild kisasszony ott a falun nem lehet mindig a sarkatokban, Rudi pedig olyan nyughatatlan fiu, hogy könnyen bajba keveredik, de még Szidikét és Benczikét is bajba keveri. Vigyázni fogsz reájok, ugy-e?

— Megteszek mindent, amit csak tehetek, édes jó mamácskám!

A mama megcsókolta a jó leánykát, aztán Rudit kereste elő. Ez nem volt könnyü dolog, mert Rudi épen a lépcsőnél lesett valamit.

— Itt van két kedvencz pókom, már egészen jó barátok vagyunk... de az egyik most nincs itthon... pedig magammal akarom őket vinni... a katulyába teszem őket... azt hiszem, a falusi levegő nagyon jó lesz nekik is.

— De én nem hiszem, hogy a néni nagyon kíváncznék ilyen vendégek után, szólt a mama mosolyogva. Terem ott pók több is, mint kellene. Hagyd el az ilyen pajkosságot, most komoly beszédem van veled.

Bementek s a mama igen komoly beszédet kezdett Rudival is. (Lásd a képet a 213. lapon.)

— Nem lesz nyugtom a távolban, nem fogok meggyógyulni, ha nem tudom bizonyosan, hogy te ott a néninél jól viseled magadat. Igérd meg nekem komolyan, hogy okos jó fiu leszel.

(Folytatása következik.)

MISIKE A HOLDBAN.

— Mese. —

(Vege.)

EM BÁNOM, abban segíthetek. De hát ki vagy te voltaképen?

— Én a holdbeliek asztalosmestere vagyok.

— De hát akkor mit keresel itt a földön?

— Azt, ami nálunk nem terem. Jó kedvemből bizony nem járok ide, csak mikor szükségem van fára, meg vánkossokba puha mohára.

— Hát nálatok nem terem fa?

— Nem biz ott egy árva bokor sem, de még csak fűszál sem.

— De ha semmi sem terem, akkor miből éltek?

A holdbeli mester zsebébe nyult és egy csomó borsónyi fehér golyócskát vett elő, egyet maga megevett, egyet pedig Dorkának adott.

— Kóstold meg, nem rossz.

Dorka bele harapott és csakugyan jó édesnek találta. aztán kissé meg is vigasztalódott, mert tudta, hogy Misike szereti az édességet.

Nem sokára megtelt a zsák mohával s ekkor a mester a nagy fa felé fordulva, mondá:

— Kedves griffmadár barátom, kérszen vagyunk, indulhatunk.

A fa ágai közül ekkor egy órási ezüstös madár szállt le a földre. Meglepetve nézett Dorkára, a kis mester pedig így szólt:

— Ez a leányka is velünk jön; reménylem, elbirsz kettőnket is?

— El ám, de ingyen nem viszem. Mit fizetsz?

— No, ha már ingyen nem viszed, hát neked adom mind a jó édes gombóc-káimat, pedig akkor nekem holnap nem lesz enni valóm.

— Az a te dolgod... ide vele!

A kis mester kiszedte a zsebéből mind a kis golyócskákat és oda tartotta a griffmadár elé, a ki jóízűen ropogtatva meg is ette mind egy szemig.

— No most már induljunk, mert másfelé is van dolgom, mondá aztán.

A kis mester fölült a griffmadár hátára, Dorkát pedig maga mellé ültette. Szepegett, remegett a leányka, de az a gondolat, hogy Misikét megmentheti, vissza adta bátorságát. A madár megmozdult, fölemelkedett és szédítő gyorsasággal röpiült egyre magasabbra. Dorkának egészen elkábult a feje, behunyta a szemét s azt sem tudta, meddig és merre röpiültek,

csak arra eszmélt föl, mikor a kis mester keményen rá rivalt:

— No, ne aludj már, szállj le! Itthon vagyunk.

Dorka leugrott a szárnyas paripáról s a mint szétnézett, egészen közel egy piczike ezüstös házikót pillantott meg, melynek elrostélyozott ablakán kíváncsian nézett ki egy kis fiú.

— Misike! Misike! kiáltá Dorka örvendve.

Csakugyan ő volt az s Dorka futva sietett az ajtóhoz, hogy mentül hamarabb testvéréhez jusson. De az ajtó nem nyílt föl. Az öreg kis mester lassan czammogva jött elő a nehéz zsák mohával és gúnyosan mondá:

— No persze, azt hiszed, hogy nyitva hagyom az ajtót ennek a kis semmiházinak, hogy megszökjék?

— Egy piczike kulcsot vett elő és kinyitotta az ajtót. A következő pillanatban a két testvér örvendezve borult egymásnak a nyakába. Sirtak is, nevettek is örömben, mignem a kis öreg boszusan megszólalt:

— Elég már ebből a hiábavalóságból! Dorka is mást gondolt.

— Igaz a! Induljunk haza, Misike. A griffmadár bizonyosan nem szeret sokáig várni.

Az öreg gúnyosan nevetett.

— A griffmadár? Talán azt hiszed, hogy vár reátok? Az már messze jár.

Dorka rémülten futott az ablakhoz. A griffmadárnak nyoma sem volt.

— De hát akkor hogy kerülünk innen haza?

— Sehogy! förmedt rá a gonosz kis mester. A ki ide jön, itt marad és nekünk szolgál. Épen szükségem volt még egy kis segítségre a ház körül. Misike végzi a mesterségét, te pedig ellátod a házat, mert arra mi nem érünk rá.

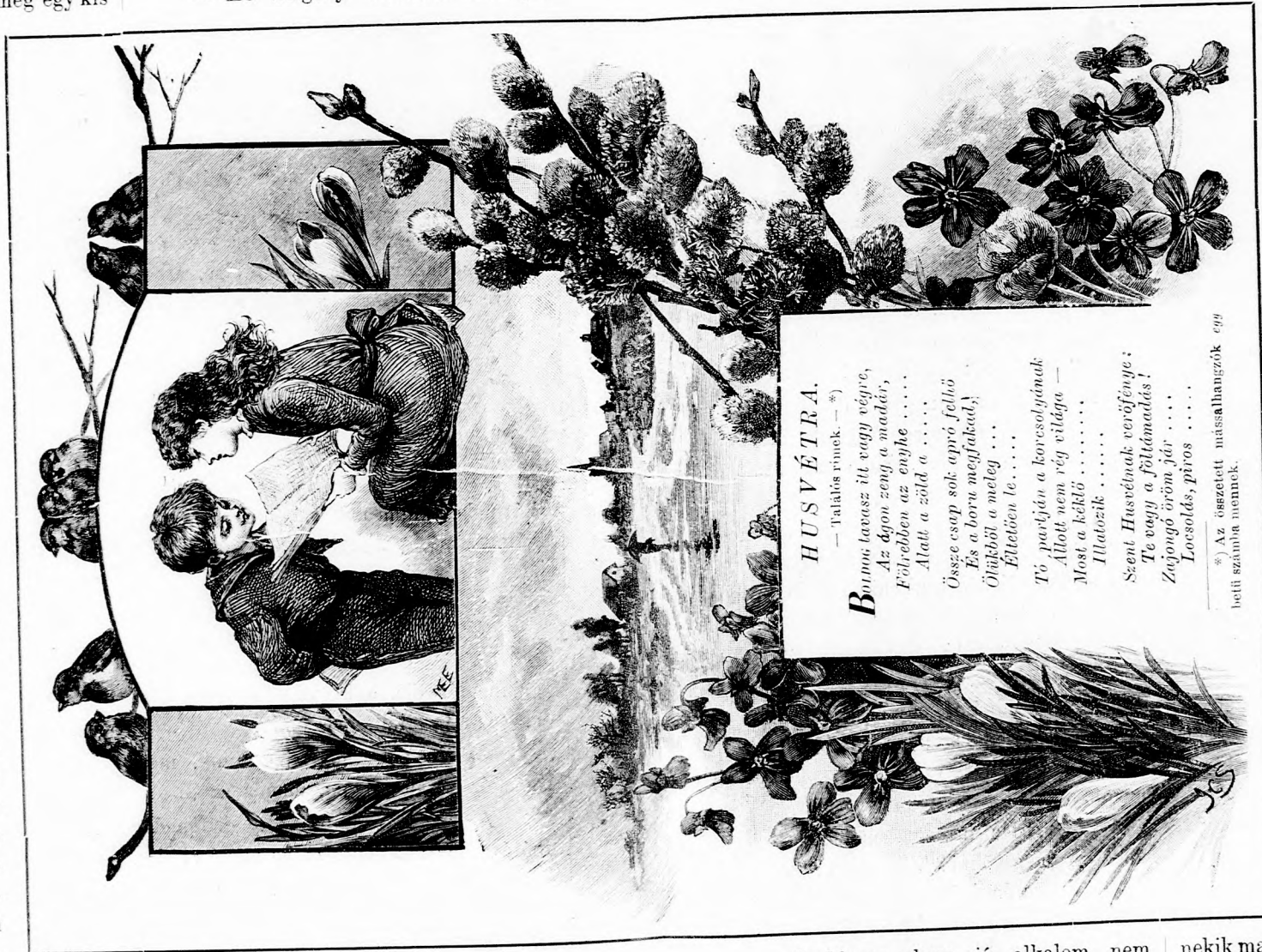
És amint az ármányos kis mester mondta, úgy történt. Misike furt, faragott, kalapált, Dorka pedig végzett mindenféle szükséges munkát a házban és bizony akadt dolga reggeltől estig, ha más nem, hát oda kellett neki is állni a műhelybe és segíteni egyben-másban. A gonosz kis mester pedig ide-oda járt és ügyelt, hogy rabjai ne heverjenek, míg ő maga bizony most már nem sokat fáradt. Ha elment a háztól, gondosan rácsukta az ajtót a testvérekre, úgy, hogy ezek ki nem mehettek soha a börtönükből.

De ők azt nem is igen bánták, ha így rájuk csukta az ajtót. Ilyenkor legalább egy pár pillanatra magok voltak, megpihenhettek és együtt elbusulhattak. Egymáshoz simultak, elpanaszkodtak egymásnak, azután meg vigasztalgetták egymást, a mennyire lehetett.

— Én vagyok az oka mindennek, sóhajta Misike. Nem birtam legyőzni a kíváncsiságomat, ide jöttem és miattam te

is bajba jutottál, szegény jó Dorka! Most már itt veszünk örökre!

— És szegény szüleink mennyit

HUSVÉTRA.

— Találós rímek. — *)

Bonni tavasz itt vagy végre,
Az éjén zeng a madár,
Földreben az anyhe
Alatt a zöld a

Össze csap sok apró felhő
És a boru megfakad,
Önkéből a mély
Éltében le

Tó partján a kovasoljának
Allott nem rég világa —
Most a kékítő
Illatozik

Szent Husvétnak erőfőnye:
Te vagy a föltámadás!
Zajongó öröm jár
Locsolás, piros

*) Az összetett mássalhangzók egy betű számúba mennek.

busulnak miattunk! szólt Dorka. De én is oka vagyok. Nem voltam elég okos, mikor a gonosz kis mesterrel találkoztam. Rászédett, hatalmába kerített, pedig

eleinte ő volt az én kezemben. Oh, ha még egyszer olyan jó alkalom kerülne, majd okosabb lennék!

tudták egymást mivel vigasztalni. Hogy kívül a házon mi történik, arról ők semmit sem tudtak s gazdájokon kívül csak akkor

láttak más valakit, ha egy-egy holdbeli lakos a műhelybe jött, hogy valami széket, asztalt vagy efféléet csináltasson. A látogatók aztán meg is bámulták a két testvért, a kik olyan nagyok, idomtalanok, nehézkesek voltak a holdbeli iczipiczi kis emberekhez képest. De Dorka és Misike mégis szerették az ilyen látogatókat, mert a beszélgetésből lassanként megtudták, milyen világ van itt, a hová őket balvégzetők hozta.

Megtudták, hogy a hold nem olyan szép és kedves, mint a föld, hanem csupakopár, csupasz kősziklából áll, sötét, csöndes, szomorú szakadékos völgyekkel, melyekben nincsen se fű se fa, nincsen se madár se négylábu állat, mert hát nincs az, ami minden élőnek szükséges — nincs víz. Csupán egyetlen egy helyen fakasztott egyszer egy jókedvű tündér egy kis forrást és e mellett volt a holdbeli kis emberek városa. De a forrás csak épen hogy

Csakhogy olyan jó alkalom nem akart kerülni. Egyik nap mult a másik után, mindig egyformán, mindig szorgos munkában és a szegény testvérek már alig

nekik maguknak volt elég. Városkájok közepén állt a király palotája, aztán hét sorban kis házikókban laktak a kis emberek, összesen hetvenheten. Mivel pedig oly ke-

vesen voltak, mindegyiknek megvolt a maga mestersége, melyet gondosan el kellett végeznie. A két testvér gazdája volt a kis birodalom asztalos mestere, ami ott a legnehezebb mesterség volt: mert miből faragjon széket, asztalt, mikor fa nem terem? Nem segíthetett másképp, mint hogy a földről szerzett fát. Hogy ezt tehesse, finom ezüstből hosszú létrát készítettek s ezen mind a hetvenheten dolgoztak. Csak-hogy nagy hiba történt, mióta Misike oda tévedt. Misike egy izben haza akart szökni a földre és titkon előcipelte a létrát, le akarta bocsátani; de hát egymaga nem bírta, elejtette és a drága létra leesett valahová az ürességbe, a csillagok közé.

Most már új létrát kellett csinálni, ami sok időbe és fáradságba került. Addig pedig, míg elkészült, a griffmadár segített néha. Ez azonban csak ritkán történhetett, mert a griffmadár a napban lakott és csak néha-néha tévedt a holdba. Haragudtak is hát a holdbéliek Misikére, hogy olyan nagy kárt okozott. Csak mikor a létra elkészült, békültek meg kissé.

Már körülbelől egy esztendeje éltek Dorka és Misike a szomorú fogságban, midőn egy napon ritka látogató köszönt be a műhelybe: maga a holdbeli királyság fejedelme. Nagyon roszkor jött pedig, mert a kis mester épen szörnyen náthás volt, ágyban feküdt, föl sem kelhetett. A minap lent járt volt a földön, de ott kegyetlen hideg téli idő volt, hát bizony meghült, köhögött, a feje fájt, egy szóval nagyon oda volt. Ezt pedig nagyon röstelte, mert mégis csak illetet volna oda állni a király elé és köszönni illendően.

A király haragosan nézett is rá és keményen mondá:

— Mi ez? Talán beteg akarsz lenni? Most nem szabad, mert szükségem van új trónusra, a régi már nagyon rozoga; attól tartok, hogy egyszer csak összetörik alattam. Azért hát rögtön láss munkához és három nap alatt készen legyen a trónus.

Ezzel távozott, a náthás kis mester pedig ugyancsak meg volt akadva. Azt még csak megtehetette volna, hogy betegesen is fölkel és dologhoz lát. Igen ám, de nem volt hozzá való fája, le kellett menni a földre. Már pedig olyan náthás fejjel hogy menjen le oda a hóba-fagyba!

Sopánkodott is nagyon, de meg félt is, mert ha a király megharagszik, akkor lesz csak nagy a baj. Nem tudta, mit csináljon.

Dorka csak hallgatta egy ideig, aztán megszólalt:

— Tudnék én segíteni. De ingyen nem teszem ám.

— Mit tudnál? Hogy tudnál? És mit kívánnál?

— Azt tudnám, hogy én lemennék a földre és hoznék föl szép jóféle fát, de csak azzal a föltétellel, hogy azután haza bocsát engem is, Misikét is.

— Hm! De ha egyszer lent leszel, nem fogsz megszökni? Visszajössz?

—Vissza én, igérem szentül. Hiszen Misikét akarom megszabadítani.

A gonosz kis mester épen egy kis percig gondolkozott.

— Jól van hát, legyen a mint mondtad, rá állok.

Titokban csak jöjjön Dorka őket mégsem

Csakhogy dolt valamit, létrát kitámasztott és egy volt otthon nem adott r elbeszélte min kép került vis

— Csak benne, hogy a meg akar cs ereszt le töb vissza, Misike valamit, hog haza bocsáta

— Azo szedd össze a ezzel a keré létrát a nagy nem huzhatja a gonosznak, le Misikével, falu népével egész ország

Ugy is rakodva vis Misikét, hog mester gunt hogy nem már Dorka mondta, ami

— Ohé létrát!

— Tes

Titokban pedig azt gondolta, hogy csak jöjjön Dorka vissza, majd nem ereszti őket mégsem haza.

Csakhogy most már Dorka is gondolt valamit, de ő is titokban. Az ezüst létrát kitámasztották és megint épen oda ért a nagy diófához. Dorka gyorsan lekuosztott és egyenesen haza szaladt. Persze volt otthon nagy öröm, csakhogy Dorka nem adott rá sok időt, hanem gyorsan elbeszélte mindent és mikor elmondta, mikép került vissza, így végzé:

— Csakhogy bizonyos vagyok ám benne, hogy a gonosz kis mester megint meg akar csalni: ha vissza megyek, nem ereszt le többé. Ha pedig nem megyek vissza, Misike oda vész. Ki kellene találni valamit, hogy kénytelen legyen minket haza bocsátani.

— Azon könnyen segítünk. Csak szedd össze a fát és menj vissza. Én pedig ezzel a kerékkötő láncczal oda kötöm a létrát a nagy diófa derekához, úgy hogy nem húzhatják többé föl. És mondd meg a gonosznak, hogy ha rögtön nem ereszt le Misikével, egy óra múlva én az egész falu népével fölmegek és elpusztítjuk az egész országukat.

Ugy is történt. Dorka a fával megakadva visszatért, aztán kézen fogta Misikét, hogy induljanak. A gonosz kis mester gunyosan nevetett és kijelenté, hogy nem ereszti ám. Csakhogy most már Dorka nem ijedt meg, hanem elmondta, amire apja tanította.

— Ohó! Csak hogy fölhuzzuk ám a létrát!

— Tessék! Próbálják meg!

Próbálták, de nem birták. Dorka pedig fenyegetően mondá:

— Oda van az jól lánczolva. És egy óra múlva itt lesz az apám a falu népével és mindnyájukat agyon üti.

Erre aztán nagy lett a rémület és nemcsak nem tartóztatták Dorkát és Misikét, hanem kérve kérték, hogy csak siessenek haza, nehogy azok ott lent meginduljanak. A két testvér nem is kérette magát, hanem szaporán indult lefelé és csakhamar ott voltak a diófánál, hol szüleik vártak reájok. Most már igazán örülhettek.

Alighogy leértek, a holdbéliek rángatni kezdték a létrát, hogy felhúzhassák. Dorka apja eloldotta a lánczot és erős lökéssel segíteni akart, hogy amazok könnyebben fölhúzhassák. De a nagy lökéstől a létra eltört, a holdbéliek csak a felét kapták vissza, a másik fele oda zuhant a diófa mellé és darabokra töredezett. Ezek pedig csupa ezüst darabok voltak, Dorkákék zsákszámba hordták haza és gazdagok lettek.

A holdbéli király pedig megtudván, hogy a létrán nemcsak le lehet menni, hanem idegenek föl is mehetnek és bajt okozhatnak, nem engedett többé olyan létrát készíteni. Azóta hát nem is juthat többé senki a holdba. Én sem voltam ott és így nem kérdezhettem meg, úgy volt-e minden, a mint Dorka és Misike elbeszéltek. Aki nem hiszi, röpüljön a holdba és kérdezze meg.

vesen voltak, mindegyiknek megvolt a maga mestersége, melyet gondosan el kellett végeznie. A két testvér gazdája volt a kis birodalom asztalos mestere, ami ott a legnehezebb mesterség volt: mert miből faragjon széket, asztalt, mikor fa nem terem? Nem segíthetett másképp, mint hogy a földről szerzett fát. Hogy ezt tehesse, finom ezüstből hosszú létrát készítettek s ezen mind a hetvenheten dolgoztak. Csak-hogy nagy hiba történt, mióta Misike oda tévedt. Misike egy ízben haza akart szökni a földre és titkon előczipelte a létrát, le akarta bocsátani; de hát egymaga nem bírta, elejtette és a drága létra leesett valahová az ürességbe, a csillagok közé.

Most már új létrát kellett csinálni, ami sok időbe és fáradságba került. Addig pedig, míg elkészült, a griffmadár segített néha. Ez azonban csak ritkán történhetett, mert a griffmadár a napban lakott és csak néha-néha tévedt a holdba. Haragudtak is hát a holdbéliek Misikére, hogy olyan nagy kárt okozott. Csak mikor a létra elkészült, békültek meg kissé.

Már körülbelül egy esztendeje éltek Dorka és Misike a szomorú fogságban, midőn egy napon ritka látogató köszönt be a műhelybe: maga a holdbeli királyság fejedelme. Nagyon roszkor jött pedig, mert a kis mester épen szörnyen náthás volt, ágyban feküdt, föl sem kelhetett. A minap lent járt volt a földön, de ott kegyetlen hideg téli idő volt, hát bizony meghült, köhögött, a feje fájt, egy szóval nagyon oda volt. Ezt pedig nagyon röstellte, mert mégis csak illetett volna oda állni a király elé és köszönni illendően.

A király haragosan nézett is rá és keményen mondá:

— Mi ez? Talán beteg akarsz lenni? Most nem szabad, mert szükségem van új trónusra, a régi már nagyon rozoga; attól tartok, hogy egyszer csak összetörik alattam. Azért hát rögtön láss munkához és három nap alatt készen legyen a trónus.

Ezzel távozott, a náthás kis mester pedig ugyancsak meg volt akadva. Azt még csak megtehetette volna, hogy betegen is fölkel és dologhoz lát. Igen ám, de nem volt hozzá való fája, le kellett menni a földre. Már pedig olyan náthás fejjele hogy menjen le oda a hóba-fagyba!

Sopánkodott is nagyon, de meg félt is, mert ha a király megharagszik, akkor lesz csak nagy a baj. Nem tudta, mit csináljon.

Dorka csak hallgatta egy ideig, aztán megszólalt:

— Tudnék én segíteni. De ingyen nem teszem ám.

— Mit tudnál? Hogy tudnál? És mit kívánnál?

— Azt tudnám, hogy én lemennék a földre és hoznék föl szép jóféle fát, de csak azzal a föltétellel, hogy azután haza bocsát engem is, Misikét is.

— Hm! De ha egyszer lent leszel, nem fogsz megszökni? Visszajössz?

— Vissza én, igérem szentül. Hiszen Misikét akarom megszabadítani.

A gonosz kis mester épen egy kis perczig gondolkozott.

— Jól van hát, legyen a mint mondtad, rá állok.

Titokban csak jöjjön D...
öket mégsem

Csakhog...
dolt valamit,
létrát kitáma...
ért a nagy di...
szott és egy...
volt otthon r...
nem adott
elbeszélte min...
kép került vi...

— Csa...
benne, hogy...
meg akar c...
ereszt le tö...
vissza, Misik...
valamit, hog...
haza bocsátá...

— Az...
szedd össze...
ezzel a ker...
létrát a nag...
nem huzhat...
a gonoszna...
le Misikével...
falu népével...
egész orszá...

Ugy is...
rakodva v...
Misikét, h...
mester gur...
hogy nem...
már Dorka...
mondta, am...

— Oh...
létrát!

— Te

Titokban pedig azt gondolta, hogy csak jöjjön Dorka vissza, majd nem ereszti őket mégsem haza.

Csakhogy most már Dorka is gondolt valamit, de ő is titokban. Az ezüst létrát kitémasztották és megint épen oda ért a nagy diófához. Dorka gyorsan leu-szott és egyenesen haza szaladt. Persze volt otthon nagy öröm, csakhogy Dorka nem adott rá sok időt, hanem gyorsan elbeszélte mindent és mikor elmondta, mi-kép került vissza, így végzé:

— Csakhogy bizonyos vagyok ám benne, hogy a gonosz kis mester megint meg akar csalni: ha vissza megyek, nem ereszt le többé. Ha pedig nem megyek vissza, Misike oda vész. Ki kellene találni valamit, hogy kénytelen legyen minket haza bocsátani.

— Azon könnyen segítünk. Csak szedd össze a fát és menj vissza. Én pedig ezzel a kerékkötő lánczal oda kötöm a létrát a nagy diófa derekához, úgy hogy nem huzhatják többé föl. És mondd meg a gonosznak, hogy ha rögtön nem ereszt le Misikével, egy óra múlva én az egész falu népével fölme gyek és elpusztítjuk az egész országukat.

Ugy is történt. Dorka a fával meg-rakodva visszatért, aztán kézen fogta Misikét, hogy induljanak. A gonosz kis mester gunyosan nevetett és kijelenté, hogy nem ereszti ám. Csakhogy most már Dorka nem ijedt meg, hanem el-mondta, amire apja tanítá.

— Ohó! Csak hogy fölhuzzuk ám a létrát!

— Tessék! Próbálják meg!

Próbálták, de nem bírták. Dorka pedig fenyegetően mondá:

— Oda van az jól lánczolva. És egy óra múlva itt lesz az apám a falu népével és mindnyájukat agyon üti.

Erre aztán nagy lett a rémület és nemcsak nem tartóztatták Dorkát és Misikét, hanem kérve kérték, hogy csak siessenek haza, nehogy azok ott lent meg-induljanak. A két testvér nem is kérette magát, hanem szaporán indult lefelé és csakhamar ott voltak a diófánál, hol szü-leik vártak reájok. Most már igazán örülhettek.

Alighogy leértek, a holdbéliek rán-gatni kezdték a létrát, hogy felhuzzassák. Dorka apja eloldotta a lánczot és erős lökéssel segíteni akart, hogy amazok köny-nyebben fölhuzzassák. De a nagy lökéstől a létra eltört, a holdbéliek csak a felét kapták vissza, a másik fele oda zuhant a diófa mellé és darabokra töredezett. Ezek pedig csupa ezüst darabok voltak, Dor-kákék zsákszámra hordták haza és gazdagok lettek.

A holdbéli király pedig megtudván, hogy a létrán nemcsak le lehet menni, hanem idegenek föl is mehetnek és bajt okozhatnak, nem engedett többé olyan létrát készíteni. Azóta hát nem is juthat többé senki a holdba. Én sem voltam ott és így nem kérdezhettem meg, úgy volt-e minden, a mint Dorka és Misike elbeszél-ték. Aki nem hiszi, röpjön a holdba és kérdezze meg.

JÓ TANÁCS.

— Tréfa. —

*NAGYON messze, távol van a Nilus,
Oda ne jársz halászni magad —
Mert egyszerre egy vén krokodilus
Partra mászik s hirtelen bekap.*

KÉT LÁTOGATÁS.

— Kicsi beszélyke Klára nénitől. —

(Képpel a 221. lapon.)

MIKOR én olyan kis leány voltam, mint most sokan köztetek, aligha nem egy kicsit elkényeztetett leányka voltam. Kis testvéreim meghaltak, egyetlen gyermek voltam, gazdag szüleim pedig nagyon szerettek és sokáig mindent megtettek a kedvemért; azt meg semmiképp sem engedték, hogy valami szomorúságom legyen. Pedig mégis volt, én legalább annak tartottam.

Azt tartottam nagyon kellemetlen dolognak, hogy tanulnom kellett. Igen kedves nyájas nevelőnőm volt s ha most vissza gondolok rá, igazán szinte mulatság volt a tanulás. Meg is békültem volna mindennel, csak egy valami volt, amiben semmiképp sem haladtam. Szüleim azt kívánták hogy tanuljak zongorázni is, én pedig ezt szörnyű módon nem szerettem. A lecke óra alatt nem figyeltem, mikor

pedig gyakorolni kellett volna, ezt rettentően unalmasnak találtam s mindig kieszeltem valami ürügyet, hogy abba-hagyhassam. Sokszor el is bujtam, csak-hogy persze rám találtak. (Lásd a képet a 221. lapon.)

Nem tudom már, meddig tarthatott ez így, de bele telt pár esztendő s én még mindig borzadtam a zongorától. Jó mamáskám hiába intett, nem használt az semmit. Hanem egy napon aztán történt valami.

Hallottam többször a mamától, hogy ő néha eljárogat egy árva-házba, hol szegény kis árva leányokat nevelnek. Nemes lelkű nők ügyeltek fel az intézetre és mamám is azért járogatott oda, hogy lássa, rendben van-e minden. Én sokszor kíváncsoztam oda, szerettem volna azt a sok kis árva leányt látni, de mamám azt mondta, hogy nem való nekem oda menni. Egy napon azonban, mikor ismét az árvákhoz készült s én ismét kísérni akartam, nagy örömemre így szólt:

— Jól van, ha oly nagyon kívánczol oda, hát egyszer elviszlek. Készülj fel s jöjj!

Nem sokára ott voltunk az árvaházban. Csinos, tiszta, de igen egyszerű épület volt kívül-belől, épen nem oly diszesen és kényelmesen berendezve, mint a mi lakásunk. Az árva leánykák is tisztán, de igen szerényen voltak öltözve s láttam, mint bámulnak az én drága öltözékemen. Kicsit büszke is voltam rá, hogy én sokkal különb vagyok mint ők.

Az igazgatónő elémbé jött és üdvözölte a mamámat, aztán így szólt:

— Most épen zene lecke van... talán tetszik meghallgatni?

— Szívesen, felelé mamám. Lássuk, mit tudnak a kicsikék.

Nagy terembe nyitottunk be s ott több árva leányka volt, mindnyájan körülbelől akkorák, mint én. Az igazgatónő így szólt hozzájok:

— Kedves gyermekeim, most mind-egyik sorban eljátszik valamit, hogy hallja nemes pártfogótok, mit tudtok.

A leánykák kissé pirulva, de nagy buzgósággal fogtak hozzá s felváltva játszottak, még pedig igen csinosan. Nekem is nagyon tetszett, mert hallgatni én is szerettem, ha más játszik. Mamám meg-

— Tudom, a kisasszony is tanul zongorázni... bizonyosan kitünő mestere van és szépen játszik. Játszék el valamit, ez nagyon kedves buzdítás lesz kis árváinknak. Nekik szegénykékek csak kevés idejük jut, hogy zenével foglalkozzanak.

A fejem buborékig elpirultam. En játszom! Hiszen nem tudok jóformán semmit. Nevetnének rajta. De mamám is így szólt:

— Igen, kedves kis leányom, most te mutasd meg, mit tudsz.

Rettenő zavarban voltam és pirulva, sápadva, akadozva felelém, hogy nem játszhatom, mert... mert... no mert nem tudok semmit, hiába tanítottak.

— Oh dehogyan! Csak szerénykedik, mondá az igazgató.

Ujra unszolt, de engem ugyan a kerek világ minden kincse sem bírt volna rá, hogy oda üljek a zongorához. Végre abba hagyták, de láttam, hogy azok az árva leánykák sugdosnak és nevetgélnek. Bizonyosan rajtam nevettek.

A mily örömmel jöttem, oly kedvetlenül, elgondolkozva tértem haza. Szégyenkeztem, rösteltem szörnyen, hogy én, a gazdag leány, kinek jeles mestere van, kire annyi gondot, költséget fordítanak, annyit sem tudok, mint azok a szegény árva leánykák. De a mamám nem szólt semmit. Bizonyosan ő is röstelte. S ez még inkább bántott.

E naptól fogva nem kellett nógatni a zongorához. Tanultam, gyakoroltam szorgalmasan s mihamar úgy találtam, hogy nem is olyan nehéz az, csak akarni kell.

Egy esztendő múlva megint elvitt a mama az árvaházba s megint zongoralecke volt. De akkor

aztán nem pironkodtam többé, hanem játszottam s megtapsoltak. Mamám pedig mosolygott.

... ELBUJTAM. (Lásd a 220. lapon.)

A MEGVÁLTÓ SZERETET.

— Husvétii történetke. —

(Képpel a czímlapon.)

LÓRIKA tele rakta kosárcáját mindenféle jó csemegével, aztán még egy kis bokrétát is kötött a szobában diszlő virágokból.

— Szereti a jó öreg Verona... ezt is, azt is viszek neki... Tudom, nem süttött kalácsot az ünnepekre, mikor olyan beteg volt. Pedig Ferkó, azt hiszem, nem ellensége a kalácsnak, sonkának. Csodálom, hogy már második napja nem volt nálunk.

A mint épen indulóban volt, találkozott testvérével, Elemérrrel.

— Jöjj velem, Elemér, viszek egy kis husvétii csemegét az öreg Veronának.

— Csak menj, ha tetszik. Én bizony nem megyek.

— Pedig illenék. Tudod, mennyire örül szegény jó öreg dadánk, ha meglátogatjuk. Aztán Ferkótól is megkérdezzük, mért nem jön most hozzánk.

— Oh, azt én ugy is tudom. Haragszik... Csakhogy én nem törődöm vele. Hahaha! Azért mégis kifogtam rajta.

— Mi történt? Mit csináltál?

— Oh, az nem a te dolgod.

Elemér füttyörészve ment odább, Lórika pedig megindult az öreg Verona házacskája felé, mely jó messze volt kint a város szélén. Utközben valami kellemetlen érzés bántotta. Az az Elemér talán bizony megbántotta Ferkót, a Verona fiát.

Meg biz azt, s Lórika talán vissza is fordult volna, ha, tudja mi történt tegnapelőtt az iskolában. A fiuk mindnyájan nevetnek rajta, csak épen Ferkó nem. Van is rá oka. Sőt bele is betegedett.

De hogy is ne, mikor olyan csufság esett meg rajta!

Ugy volt az, hogy már az egész iskola készülődött a husvétii kedves szünidőre, a leczkék véget értek és már nem is kellett volna többé összejönni az iskolába. De a fiuk mégis összejöttek, még pedig mindnyájan ünnepi ruhában, mert szép kis ünnepre készültek. Épen a szétoszlás napjára esett az ő szeretett jó tanáruk nevenapja s elhatározták, hogy lelkesen felköszöntik, elmondják, mennyire szeretik, mily hálásak iránta.

Már napokkal előbb tanácskoztak s az volt a nagy kérdés, ki mondjon a tanárhoz üdvözlő beszédet. De ez nem sokáig volt kérdés, mert majdnem valamennyien Ferkóra szavaztak. Pedig Elemér maga ajálkózott, hogy majd ő fog beszélni. Igyekezett is egyik-másik pajtását megnyerni s bizonyította, hogy ilyen ünnepségnél őt inkább illeti az első szerep, mert ő gazdag uri fiu, míg Ferkó szegény fizkő; de biz ezt hiába mondogatta.

— Azért mégis csak Ferkó inkább való arra, felelték neki. Ő szebben tud beszélni, ügyesebb, a tanár ur is őt szereti legjobban.

Elemér boszusan ballagott el, de nem tágitott egykönnyen. Törte a fejét s egyszerűre nagyott kaczagott. Kitalálta, amit kívánt. A fiuk már nagyrészt együtt voltak s az ajtóból már látták, hogy ott a sarkon jön Ferkó is.

— No, mehet a küldöttség a tanár urért.

Három fiu mindjárt el is indult s a tanár nem sokára megjött. Meg ám, — de Ferkó nem érkezett meg.

Mert Ferkóval ezalatt történt valami. Épen amint az iskola ajtajához ért, nagy sietve futott utána egy fiu.

— Ferkó! Ferkó! Menj hamar haza... édes anyád hivat... azt mondja, még egyszer látni akar... talán már meg is halt azóta.

A jó Ferkó elsápadt. Anyja csakugyan nagyon beteg volt. Most bizonyosan hirtelen nagyon rosszul lett, talán meg is halt! Elfelejtett Ferkó minden egyebet s futott haza.

Bent az iskolában pedig nagy lett a zavar, mert néhányan látták az ablakból, a mint Ferkó elfutott. A következő perczben pedig a tanár belépett. Most már mi lesz, mikor senki sem készült el szép beszéddel. De az utolsó pillanatban felállt Elemér:

— Ne féljete, megmentem én a becsületünket, nem maradunk szégyenben, ha Ferkó cserben hagyott is.

És előre betanult beszédét elmondta, az ünnepség baj nélkül véghez ment s a fiuk vig zsvajjal épen kifelé tódultak az iskolából, mikor lélekszakadva, kipirulva, haragtól villogó szemekkel ismét oda ért Ferkó. Gunyos kaczagással fogadták, hogy megszökött a szónoklás elől. Próbálta magyarázni, hogy valaki megcsalta, elámította; de nem hallgattak rá, csak csufolták s szegény Ferkó szégyenében sirva futott el, míg Elemér diadalmasan sétált haza.

Ez történt. De ezt nem tudta Lórika, mikor oda ért az öreg Verona házához. Kopogtatására Verona nyitotta ki az ajtót; még beteg volt, botra támaszkodva járt, de ezen Lórika nem csodálkozott volna; hanem az már ugyan csak meg-

lepte, mikor egykori jó öreg dadája barátságatlanul [szólt:

— No, mit keres itt? Talán szintén valami jóféle csint talált ki?

Lórika egy pillanatra megzavarodott. (Lásd a képet a czimlapon) de aztán szeliden, nyájasan mondá:

— Mi lelte, Verona? Megbántottam valamivel? Olyan örömmel jöttem... én igazán nem tudom, miért haragszik. Mondja meg, hátha jóvá tehetném?

Az öreg Verona kissé szelidebben szólt ismét:

— Talán nem is tudja... no persze... hiszen a drágalátos urfi nem igen mondta el... No jöjjön csak be, majd elmondom.

És elmondott mindent. Ferkó pedig, a ki ott feküdt betegen, könnyezve bizonyítá.

— Csakugyan kiderítettünk ám mindent. Ma reggel erre járt az a fiu, a ki Ferkót hazug hirrel haza csalta. Behívtam s megvallotta, hogy Elemér urfitól kapott két ezüst tizeskét, hogy ezt megtegye. Most már értünk mindent. De nem marad ám ennyiben. Csak egy kicsit jobban legyek, megyek a tanár urhoz; tudom milyen szigorú és igazságos; tudom azt is, hogy csufosan kifogja csapni Elemér urfit az iskolából.

Lórika meghökkenve hallgatta s könnyezve mondá:

— Igazuk van, Elemér nagyon megbántotta Ferkót s megérdemli a büntetést. Szegény jó mamám, mennyire fog szomorkodni! Mit nem adnék, ha jóvá tehetném, amit Elemér vétett!

E szavakra meg az öreg Verona döbönt meg. Pár pillanatig hallgatott, aztán magához ölelte Lórikát és könyezve mondá:

— Nem, kedves jó gyermek! Gonoszat beszéltem... megfélekedtem arról, milyen fájdalmat okoznék azoknak, a kik nem hibásak, a jó szülőknek, a jó testvéreknek, magának, kedves jó Lórika. Szerető jó szavaival már kiengesztelt. Nem kívánom az Elemér csuffátételét, csak azt kívánom, hogy Ferkótól bocsánatot kérjen és pajtásai előtt igazolja, hogy Ferkónak volt oka elmaradni. A többit megbocsátjuk, ugy-e, kedves fiam.

A jó Ferkó szívesen beleegyezett minden ugy történt. Elemér eleinte boszus volt, de lassanként belátta, mily nagyon hibás volt s hogy megérdemelte volna a legkeményebb lakolást, melytől csak Lórika szerető jósága váltotta meg. És mert belátta, hálás is volt és soha sem feledte el ezt a husvéti ünnepet, hanem igyekezett jóvátenni hibáját.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXIV. köt. 11-dik számában közölt kockarejtvény megfejtését még beküldték: Ráth Aranka és Béla, Büchler Margit, Posztóczky Margit, Czárán Zoltán, Fischer Frida, Szikla Gusztó, Cserepes Antónia, Sonnenfeld Lila és Zoltán, Bartók Mimike, Dinnyés Matild és Jolán, Ullmann Gizella és Károly, Lusztig Margit és Béla, Szemző Erzsébet, Maderspach Juliska és Janka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szőcs Mari. Nem tudom: türelmedet, ügyeségedet vagy jóságodat csodáljam-e inkább? A dusszagdag gyűjteményért ugyanannyi forró köszönetet annak nevében, a kinek szántad. A katulyában nem volt egy sor írásod sem. — **Beck Irén és Nándor.** A feladványok nem

szabatosak. A körben egyszer 13 a betű, majd 12 s végül egyik sem talál. A kocka-rejtvény helyesen van összeróva, de itt meg az »Irhon« ellen van kifogásom. Nekünk magyaroknak csak egy honunk van, s ez Magyarhon, a többi csak ország, tehát se nem Franciaahon, se nem Németahon, hanem Franciaország és Németország. Vannak olyan országok, melyek ezt a jelzőt nem kívánják: ilyen Hollandia, s ilyen Irlandia vagy Irland. Valamint Hollandia h. nem mondjuk »Holhon«, azonképen Irland h. sem használhatjuk az »Irhon«-t. A betűrejtvény nagyon is könnyű. Tegyetek újabb kísérletet, az 1-ső számot pedig megigazítva küldjétek be: megigazítva s tisztán olvashatón írva. — **Cselkó Pista.** Az ő budai hajógyárat csak az igazgatóság engedélyével látogatható meg; ennek elnyerése azonban semmi nehézséggel nem jár, sőt az érdeklődő felek mellé ügyesen magyarázó kalauzt is rendelnek. — **Goldstein Áron.** A szíves üdvözlőteket viszonzom. — **Boskovits Anna és Vilmos.** A rejtvény megoldását újból be kellett volna küldnetek. Ugy sejttem, hogy a ti leveletek meg sem érkezett valójában, mert G. Vilma igenis van az én kis olvasóim közt, nem tartozván a ti családi nevetek a ritkábbak közé. — **Feldheim Honka.** Te is fontolóra vehetnéd, mielőtt neheztelő soraidat megírtad, hogy leveled nem jutott kezemhez. Mi okom lehetne »megsérteni« tégedet? Erre adj nekem alapos választ. — **Döbrentei Sarolta.** Azért, hogy oly szívesen mondtál le mulatságodról az éhező gyermekek javára, igazán megérdemelnéd, hogy a te jó mamád vigyen el a bűvész előadására, ha ismét megfordul nálatok. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótekonyság.

Az éhező gyermekeknek: *Szende Anna* gyűjtése 5 frt 34 kr. (Egyes adakozók: Mama 30 kr, Anta néni 30 kr, Béla bácsi 60 kr, Jani bácsi 20 kr, Kerpely Erzsike, Béluska és Jenőke 50 kr, Lujza néni 50 kr, Gábi néni 20 kr, Irma néni 20 kr, Josefne k. a. 10 kr, Vilma néni 1 frt, Nathalie néni 20 kr, Struchen Emma 10 kr, Szende Anna 1 frt 14 krajczár.)

Ez adományok a »Pester Lloyd« című napilapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.